

MÙA BỤI

Người Gọi Gió

(1)

Con bé muốn đi ra khỏi nhà ngay từ lúc 4 giờ chiều nhưng cái anh X cứ ngồi lì. Giá có bố ở nhà. Bố vẫn nổi tiếng trong cái...”đuôi” dài thòng đeo theo con bé là “ông bô... sắt”. Chả là bất kể ai, bất kể con quan hay con dân, bất kể đẹp trai hay xí trai. Ai mà tới ngồi lì quá 10 giờ đêm là bị... nhắc. Bị nhẹ thì chỉ được nghe hăng dặng từ trong nhà. Bị nặng thì nghe hỏi trống: “mấy giờ rồi G?”. Bị nặng hơn thì... Mà chưa ai bị nặng hơn vì nghe hỏi tới giờ là đã vội đứng lên. Không phải họ sợ ông bô... sắt. Họ sợ con bé... nghỉ chơi, cấm cửa.

Thật ra thì con bé cũng đâu có việc gì “nhớn” phải ra khỏi nhà. Anh X cũng nói chuyện ít... khoe và rất chiều con bé. Cái cố con bé muốn ra khỏi nhà là trời bắt đầu mưa từ lúc giờ. Mưa thật nhẹ. Mưa thật đẹp. Mà khi mưa thì gã không bao giờ chịu bó gối trong nhà. Không biết từ bao giờ con bé đã lây tật “xấu” này của gã.

Thật ra thì... con bé chỉ ngứa chân muốn ra khỏi nhà đi rong. Gã đâu có ở đây. Gã đang ở thật xa. Gã luôn luôn ở thật xa. Ghét thì thôi. Ghét thì thôi...

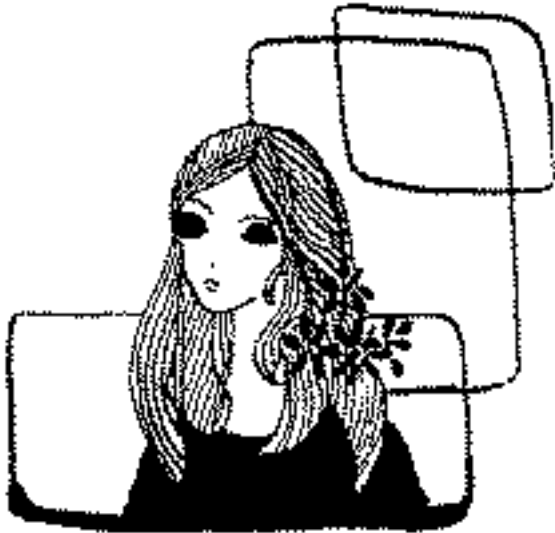
Gã viết: “... bé biết không... nhà máy nhiệt điện đã... nằm xuống sau giờ đỉnh đêm qua. Bây giờ toàn vùng 5 tỉnh Nam Kỳ này được cung cấp bằng những chú diesel bé tí teo như đồ chơi. Cung cấp bằng những chú tí hon này thì cũng không lạ gì. Mấy năm trước, khi chưa có cái nhà máy nhiệt điện, người ta đã chỉ trông cậy vào mấy chú. Cái lạ là lần đầu tiên những chú bé này đan tay vào nhau... dung dăng dung dẻ “liên kết” cung cấp cho cả cái vùng 5 tỉnh Nam Kỳ này qua cái hệ thống điện cao thế 66kV. Từ nay bé phải gọi anh là ông... mối. Anh vẫn giỏi làm mối cho người khác, ngay cả làm mối cho... máy, ngoại trừ làm mối cho... mình...”

(2)

Gã viết: “... bé biết không... đêm qua, cái chú diesel lớn con nhất trong số những chú diesel ở Cần Thơ bị “trip”, tự nhiên... nghỉ chơi, văng ra khỏi lưới. Tần số tụt như xe “truck” xuống dốc không... phanh. Cả cái phòng điều hành đứng tim... chờ cái hệ thống cúp điện tự động của anh... “nhảy”. Nó nhảy hơi... trễ. Nhưng... may thì thôi, giờ đó thiên hạ đang chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, công suất thấp dần, nên dù “cắt” trễ tí xíu cũng... không sao. Hú vía. Đêm qua anh đã phải kéo cả toán “relay” xuống Cần Thơ để “set” lại cho tới

quá nửa đêm. Đường khuya vắng tanh vắng ngắt. Đâu có ai dám ra đường giờ này đâu bé.”

Gã viết: “... bé biết không... đêm qua cái hệ thống điện chút xíu nữa là... đi đứt. Chả là có đường dây bị bắn đứt, đá văng cái máy nhỏ ở Long Xuyên. Cả nhà máy lại kéo nhau đi ăn tất niên, về ... “xịn” hết, trừ ông giám đốc. Mà ông giám đốc này lại chỉ quen ký giấy đòi tiền điện, chứ ít khi vào nhà máy. Khi được yêu cầu chạy thêm máy, ông ta đã loay hoay bấm lộn nút làm “trip” luôn ba máy còn lại. Tần số tụt đến mức đèn phòng điều hành... lu xuống muốn tắt. Tụi anh đã phải “cắt” tay phụ cho cái hệ thống cắt tự động...”

(3)

Chị Y đã tới kịp thời cứu con bé trước khi cơn mưa tan. Chị tới rủ con bé đi chợ tết. Từ hồi lấy chồng chị đã mất dần cái nhìn mơ mộng trong đôi mắt to đen thật đẹp, thật giống đôi mắt... con bé. Con bé vẫn “mê chiếc má lúm đồng tiền của chị. Con bé vẫn... bắt chiếc gã chọc chị là đi xe bus khỏi tốn tiền, vì nếu bị tài xế hỏi... tiền thì cứ chỉ vào cái... lúm đồng tiền. Chị cười. Chị coi bộ an phận với đời sống mới thật bình lặng của chị. Nhiều lúc con bé thấy tưng tưng... Nhưng thôi miễn

chị tìm thấy hạnh phúc. Mà có thật chị tìm thấy hạnh phúc không? Có thật chị tìm thấy hạnh phúc trong cái đời sống ngăn nắp bình thường buồn tẻ đó không? Con bé không bao hỏi chị, mà chị cũng không bao giờ “đá động” tới chuyện này với con bé. Ở nhà ai cũng coi con bé vẫn chỉ là... con bé.

Anh X sốt sắng chở 2 chị em lên đường Nguyễn Huệ, nhưng con bé đòi xuống ngay nhà thờ Đức Bà. Chị Y nhìn con bé dò hỏi, con bé chỉ làm lơ. Còn tới cả gần nửa giờ nữa mới tới khóa lễ, nhưng con bé đâu có muốn đi lễ. Con bé luôn luôn đợi tới khoá lễ chót. Con bé luôn luôn đợi cho tới giờ chót, vì nhớ bất ngờ gã... bay về kịp thì sao. Gã vẫn vậy. Gã ào ào như cơn giông lớn. Gã nhanh như con giông lớn. Chỉ nghĩ tới gã thôi nhiều lúc cũng đã thấy hụt hơi...

Gã viết: “... bé biết không... cái cư xá anh ở... tạm nằm ngay sau nhà máy nhiệt điện, dọc theo đường quốc lộ. Bên kia đường là khu chợ... đã chiến lập lên khi nhà máy bắt đầu xây 3 năm trước. Trong khu chợ có một hàng bán cháo vịt. Vịt ở đây thả đầy đồng nên mỗi bát cháo có một con vịt nhỏ. Người ta cũng rang gạo cho cháy thật cháy trước khi nấu. Người ta cũng cho thật nhiều rau sống. Anh vẫn... kỵ cái món cháo người Bắc mình nấu ở nhà, cháo đặc và sánh như bánh đúc. Nhưng cái món cháo này thì khác... Anh đang hỏi dò bà Tư cách làm vịt, cách nêm gừng, cách ...”

(4)

Gã viết: “... bé biết không... chiều qua, bác tài xế rủ anh đi... nhậu trên ngọn rạch. Chả là bác gốc người vùng này. Bác về nhà lấy ghe tới đón anh ngay tại cái cầu bến bên hông chợ. Anh muốn mang theo “đồ nhậu” nhưng bác gạt phắt đi, nói “đã có đủ”. Cái ghe trống trơn, chỉ cái rổ, chai rượu trắng và gói lá chuối nhỏ. Khi tới đầu rạch, bác nhờ anh phụ mức bùn đắp cái... đập chắn qua

cái rãnh, xong để cái rổ ngay sau cái đập. Chỉ vài phút sau là cá trôi xuống từ trên nguồn, gập con đập chắn ngang, tức khắc... nhảy qua con đập loạn xạ. Có hai con nhảy ngay vào cái rổ... Giá có bé ở đây thì vui biết mấy.”

Gã viết: “... bé biết không... chiều qua, bác tài xế rủ anh đi câu ở bờ sông sau cư xá. Ban ngày bác đã đi đào giun và đập... gián làm mệt. Bác cũng mượn đầu được hai cái cần câu. Bác cũng dạy anh cách dùng lá khoai gói để làm cho con cá nằm yên. Anh không có dịp thử vì chưa câu được con nào thì anh... chán, lấy cố lạnh, thu đồ nghề dẫn bác qua chợ kiếm cháo vịt. Giá có bé ở đây thì vui biết mấy...”

(5)

Con bé quỳ xuống đầu hàng ghế giữa, sau cái cột lớn. Con bé luôn luôn quỳ ở đây, dù có gã hay không có gã. Hàng ghế cũng gần ngay cửa hông. Gã lại ghé đi vào nhà thờ bằng cửa chính. Thế nào cũng có ngày gã... bay về kịp. Thế nào cũng có ngày gã chạy ào qua cái cửa hông, vừa thở vừa quỳ xuống bên con bé. Thế nào cũng có ngày... Con bé chấp tay nhìn xuống. Ô... con bé không

để ý là đã... nhắm mắt lựa cái áo mini màu hoa cà thật nhạt. Cái áo mà gã vẫn thích. Màu tím hơi buồn. Nhưng màu tím làm khuôn mặt con bé trắng hơn. Màu tím làm mái tóc thật dày của con bé đen hơn. Màu tím làm chuỗi đá đen trên cổ con bé nổi bật. Chuỗi đá đen gã thích nhất. Chuỗi đá đen gã vẫn mơ được... sờ vào.

Gã viết: “... bé biết không... hôm nay cái chợ sẽ là chợ... ba mươi. Anh cũng đã hỏi bà Tư cháo vịt. Bà Tư cũng sẽ nghỉ suốt ba ngày tết... Khi... lớn lên bé phải nhớ... Đừng bao giờ đi xa nhà mấy ngày tết. Hôm qua anh đã phải mua trữ một thùng mỳ gói...”

Gã viết: “... bé biết không... anh vẫn mơ có buổi tối nào đó dẫn bé đi ăn phở... chua. Phở không có nước. Phở hơi cay và rất... chua. Bà chủ nhà người Thái. Phở không bán ở tiệm, mà bán ở trong nhà. Mà phải đợi hơi lâu nghe bé. Thường là có khách bà chủ mới đi... bắt gà... Đợi lâu anh lại có cơ ngồi nghe bé kể chuyện ở trường và nghe bé cười.”

(6)

Gã viết: “... bé biết không... anh mới tìm ra trong chợ có một cái xe bò viên. Nhưng anh chỉ nhớ bò khô. Bé có nhớ cái ông “răng đen mã tấu” vừa bán vừa kể chuyện hồi... tản cư, bị pháo kích, cả xe bò khô bị đạn... búng đi cả mấy chục thước, nhưng cả xe vẫn nguyên vẹn, và khách vẫn không chịu buông... đĩa bò khô. Chỉ tiếc là bé đi ăn với anh được có một lần. Những lần kia anh phải mua bỏ bao ny lông mang tới cho bé. Mà ăn bò khô thì phải vừa ăn vừa nghe chuyện mới thú...”

Gã viết: “... bé biết không... anh vẫn mơ có buổi tối nào đó dẫn bé đi uống cà phê DaDa. Anh đi uống ở đâu thì uống, nhưng cứ tới khuya là phải tới quán này. Không phải vì ở đây cà phê ngon.

Không phải vì bạn bè anh có tật tới đây mỗi tối. Không phải vì những cơn mưa khuya. Cái lý do là cô bé giữ kết có mái tóc và đôi vai hơi giống... bé. Bé lại không được ra khỏi nhà buổi tối. Bé lại phải đi ngủ trước 10 giờ đêm...”

(7)

Gã viết: “... bé biết không... anh không nhớ chợ hoa Nguyễn Huệ. Anh chỉ nhớ nụ cười của bé. Nụ cười thật tươi. Nụ cười càng tươi hơn khi bé đứng bên những cành hồng. Giống như những cô phù dâu và cô dâu. Những bông hồng chỉ là những cô phù dâu... Mà năm nay bé có đi chụp hình...”

Gã viết: “... bé biết không... anh vẫn mơ có buổi tối nào đó dẫn bé đi ăn miến lươn ở hẻm Phan Đình Phùng. Phải là buổi tối hơi khuya chút. Phải là buổi tối có mưa...”

(8)

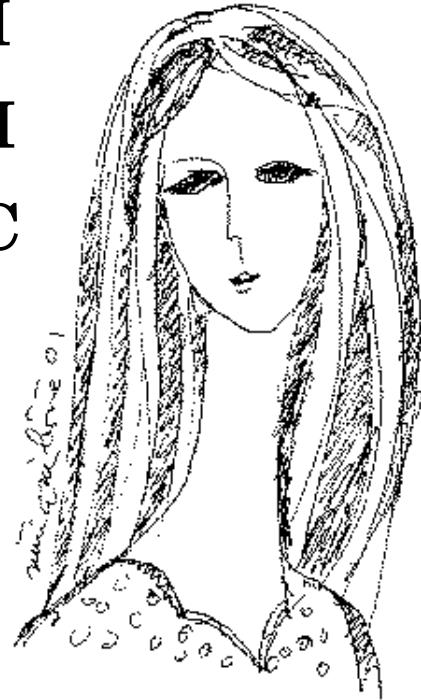
Cơn mưa vẫn còn khi con bé ra khỏi nhà thờ. Cơn mưa thật nhẹ. Cơn mưa thật đẹp. Cơn mưa mà gã vẫn thích. Cơn mưa mà gã vẫn mơ được đi đâu trần... được nắm tay con bé... được nhìn những hạt bụi li ti trên hàng mi cong của con bé.

Con bé cúi đầu, sửa lại vạt áo. Ừ thì gã chỉ là cơn mưa bụi. Gã cũng chỉ là cơn mưa bụi dai dẳng... Cơn mưa bụi thật xa mà thật gần..

Người Gọi Gió

(Gió - 07)

TÌM MÁI TÓC

*Anh tìm một mái tóc dài
Trong ngàn mái tóc ngày ngày đi qua
Đường đời muôn ngã bao la
Tóc nào trông thấy mới là của em
Tóc từ đồi núi cao nguyên
Đồng bằng châu thổ triền miên ruộng
đồng
Hương quê tóc mượt chảy dòng
Thị thành tóc cuộn sóng lòng chơi vơi
Tóc xanh màu nước biển khơi
Tóc nâu màu mỡ đất trời quê ta
Tóc miền nam thật hiền hòa
Tóc miền trung của kiêu sa mỹ miều
Tóc cô gái bắc yêu kiều
Tóc nào là tóc anh yêu suốt đời.*

Đoàn Hoài Nam